

Every morning, she would see her father off to work with a smile.

ههموو بهیانیه ک به ز هر دهخهنه وه باوکی دهبینی که دهچووه سهر کارهکهی.

One summer morning on August 6, a small, black, round object fell on Kei's hometown of Hiroshima.

"What could that be?" said those who looked up at the sky.

بهیانییه کی هاوین بوو، کی ئاب.

تهنیکی بچووک و گو لاوی رهش کهوته ناو هیرو شیما، ئهو شارهی که Kei تیبدا ده زی.

- ئەوە چىيە؟ ئەوانەي سەيرى ئاسمانيان دەكرد ووتيان.

"KABOOM!!"

In no time at all, there was an explosion with a loud that echoed across all of the world, and a massive mushroom cloud suddenly appeared, covering the entire city.

"BOOM!!"

له ماوهیه کی که مدا ته قینه و هیه کی روویدا که ده نگیکی به رزی هه بوو که له هه موو جیهاندا ده نگی دایه و هه و اله ناکاو هه و ریکی گه و ره ی قارچکی ده رکه و ته و هه موو شار هکه ی گرته و ه.

In a flash, the entire city vanished. Houses, schools, and hospitals all disappeared without a trace.

It was a terrifying bomb, a nuclear weapon, that had been dropped.

له چرکهیهکدا ههموو شارهکه لهناوچوو. مال و قوتابخانه و نهخوشخانهکان ههموویان بی ئاسهوار ون بوون. بومبیکی ترسناک بوو، چهکیکی ئهتومی بوو، که فریدر ابوو.

Miraculously, Kei was unharmed, but she saw people with burned skin floating in the river while others with burnt skin came to Kei saying. "Water... Give me water..."

Those people could not be saved.

And Kei never saw her family again.

به شیوه یه کی مو عجیزهٔ نامیز Kei هیچ زیانیکی پینه گهیشتووه، به لام نهو کهسانه ی بینه که پیستیان سووتاوه له رووباره که دا دهسورینه وه له کاتیکدا ههندیکی دیکه پیستیان سووتاوه هاتوونه که لاونه کوتیان.

"ئاو... ئاوم پئ بده...."

ئەو كەسانە نەتوانرا رزگار بكرين.

وه Kei جاريكي تر خيزانهكهي نهبينيتهوه.

A single nuclear weapon took the lives of more than 100,000 people.

What's more, the black rain that fell after the explosion from the nuclear weapon led to many serious illnesses for many more people.

یه کے چه کی ئه تو می گیانی زیاتر له ۱۰۰ هه زار که سی برد. له مه ش زیاتر، ئه و بارانه ره شه ی که دوای ته قینه و ه که له چه کی ئه تو میه و ه باری، بو و ه ه ق ی چه ندین نه خو شی سه خت ب ق چه ندین که سی دیکه.

Eventually the war ended, and Kei became an old woman.

The city of Hiroshima has recovered to be just as beautiful as it ever was.

It makes it hard to believe that a nuclear weapon was dropped on this city.

له کوتاییدا شهر هکه کوتایی هات و Kei بوو به پیره ژنیک. شاری هیروشیما چاک بووه ته و و هک جاران جوان بووه. وا دهکات باوه ری ئه وه قورس بیت که چهکی ئهتومی به سهر ئهم شاره دا که و تبیته خواره وه.

(8)

And yet, even on sunny days, Kei's mind is overshadowed by lingering mushroom clouds.

The grief of those who perished and those who survived has remained throughout the passing decades.

خهم و په ژارهی ئه وانه ی له ناوچوون و ئه وانه ی له ژیاندا ماونه ته و در پر ایی در پر ایی دهیان سالی رابر دو و هه ر ماوه ته وه.

Today, Kei shares her experience with the horror of nuclear weapons to people around the world because the use of such weapons could lead to many more people losing their lives.

ئيستا Kei ئەزموونى خۆى لەگەلل ترسناكىي چەكى ئەتۆمى بۆ خەلك لە سەرانسەرى جيهاندا باس دەكات چونكە بەكار ھێنانى ئەو جۆرە چەكانە دەتوانێت ببيته هۆى لەدەستدانى ژيانى چەندىن كەسى دىكە.

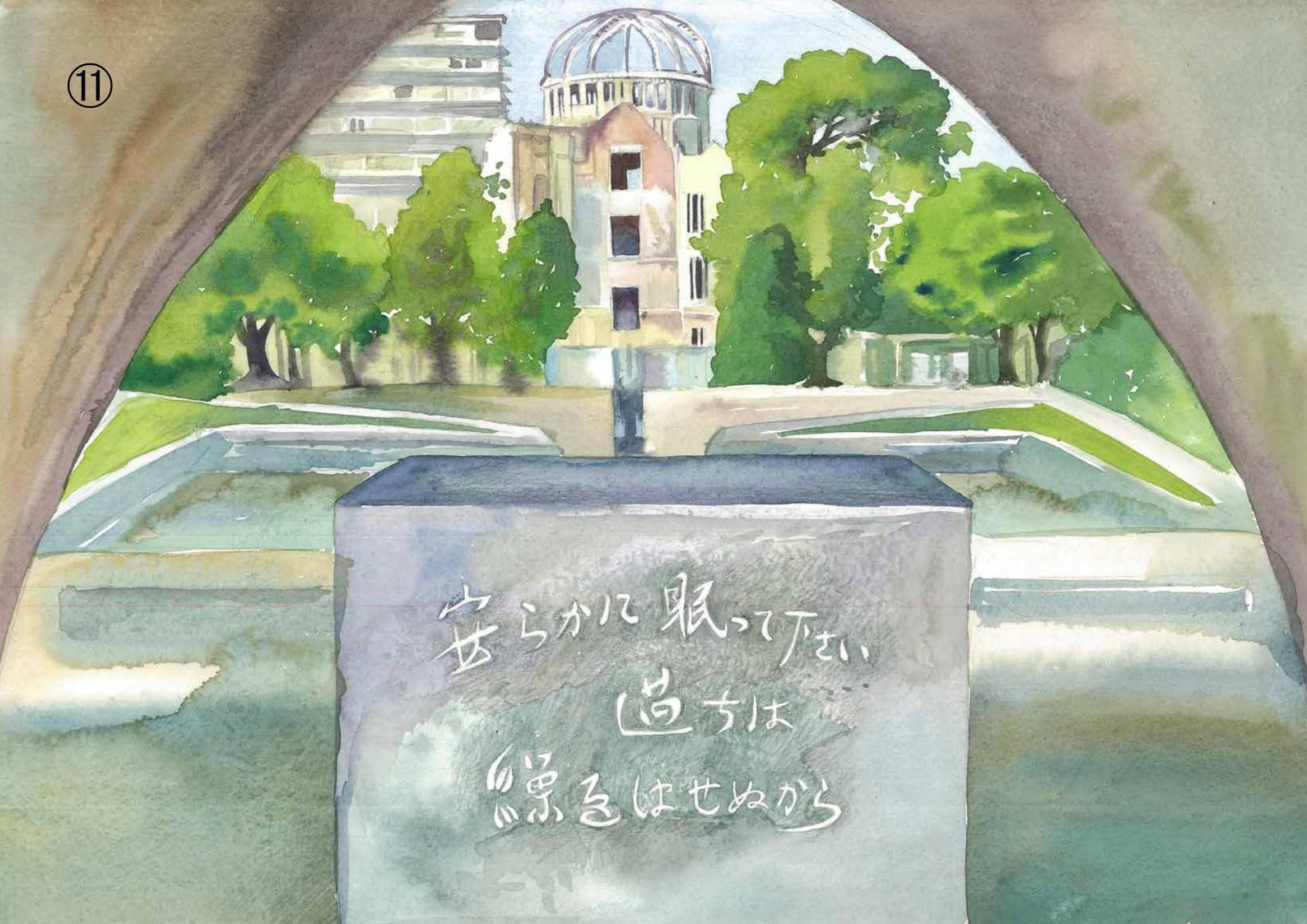

Kei has but one wish:

That nuclear weapons never be used ever again.

Kei تەنھا يەك ئارەزووى ھەيە: كە چەكى ئەتۆمى ھەرگىز جارىكى تر بەكارنەھىنىرىت.

May all the people of the world finally know peace and happiness.

The end.

ههمووان له سهرانسهری جیهان زهردهخهنه بن. کوتاییهکهی.

Today, I would like to talk about a girl named Kei.

She was only 8 years old and lived in Japan during a time of war.

"ههور مکان که ههرگیز نامینن - چیر و کی Kei"

ئەمرۆ حەز دەكەم باسى كچێک بكەم بە ناوى Kei. تەمەنى تەنھا ٨ سال بووە و لە سەردەمى جەنگدا لە ژاپۆن ژياوە.